

COSMIN PERȚA

Seară cu vin pe balcon

Noaptea începe acum.
Tu, dragostea mea, porți pașii mărunți
prin camera goală.

De trei zile, pielea uscată își scutură porii.

(Un câmp de flori și măslina
în mintea bătrânului chior.
Pașii mărunți mângâie iarba,
pașii mărunți și exacti)

Cunoaștem spaima de-aproape;
sângele ei ne umple gâtulejul și pieptul.

Și dintr-o dată,
în camera goală,
piticul de iarbă
se leagănă simplu, curat.

Scrisoare către mama

I
Mama mea are aripi,
aripi lungi și lătoase, de vultur pleșuv.
Doar uneori și le mai scoate la soare.
Atunci își scoate și pernele din copilărie,
perne cu puf și praf de peste 50 de ani,
și mama, în clipele astea puține,
își amintește.

Amintirile mamei
sunt ca lipitoarea de apă dulce,
ți se sudează de piele
și-ncep să sugă din tine
tot răul ce l-ai avut vreodată.
O pajiște neagră pe care o știu de demult,

mama în mijlocul ei mirosind flori la 18 ani
cu o figură blândă și devotată.

Și ce să-i spui mamei de fapt, ce să-i spui?
Mama are o pereche de aripi lungi de un cot,
pufoase ca norii, și doar rareori
își scoate capul din aripi
și-atunci privirea ei este crâncenă
și vorba tăioasă, numai cuvintele,
dragele de ele, sunt mângâietoare și moi.
Dar numai gestul acela
când mama își scoate capul din aripi
și e-n-deajuns ca să știi
că ai făcut ceva rău, că o doare.
Mama suferă tot timpul, oricum,
iar gestul acela e suficient ca să știi
că acum mama își amintește.

Amintirile mamei sunt clare și vechi,
clare și vechi cum e și suferința pe care o poartă
și fiecare amintire este o greșeală
sau poate ceva neterminat,
cum ar fi bunăoară o pânză,
dar ea nu va recunoaște asta nicicând
pentru că știe că fiecare amintire
este legată de suferința ei veche și moale
iar durerea, durerea este cu atât mai puternică
cu cât ea vede că eu nu am învățat mai nimic,
iar asta pentru că sângele este chiar moartea.

Bocet

Eram eu și cu Adi,
și ne căzneau să trecem prin apa aceea,
era noapte îndeajuns
pentru doi tineri
băuserăm chiar îndeajuns,
aproape un litru de țuică
și-acum ne căzneau care să intre în apă.

Apa nu era nicidecum caldă,
era toamnă târzie și la noi dăduse deja prima zăpadă,

eu și cu Adi eram în blugi și tricouri
și stăteam la marginea apei
și mai mult o auzeam decât o vedeam, din cauza nopții,
și după ce ne-am povârnit până acolo
și eram deja plini de nămol, stăteam așa
și ne uitam unul la altul
și ne făceam curaj, doar nu era mult.

Eu și cu Adi, noi care stăteam cu oile târziu
și vorbeam de fete
și bătauși, noi care iarna ne duceam pe deal
și ne dădeam cu sania
pe povârnișuri, printre copaci,
stăteam și ne gândeam care să intre primul în apă.

El era un tânăr frumos, arcuit,
cu mușchi bine conturați și bronzat,
eu eram mai masiv, fără formele lui,
dar eram mai puternic,
și mai exaltat.

Noi umblaserăm nopți întregi împreună,
din casă în casă,
la peșit și băut, la bătaii, sau uneori
numai de dragul de-a ne plimba noaptea
prin întuneric și iarnă
sau prin pădure,
să simțim strângerea aceea puternică din spinare
care ne făcea să avem ce povesti a doua zi.

Și acum, stăteam unul lângă altul, apa era rece, știam
și colțuri de gheață se puteau ghici prin întuneric.
Am pus primul picior și apa a urcat până la coapsă
și el a venit după mine
și am trecut și-am urcat,
în față era noaptea și câteva luminițe
și noi eram tot mai înfrigurați,
dar nu mai era mult,
eram deja aproape
și-apoi, noi niciodată n-am avut nimic de pierdut.

Jelanie

Am coborât din nord și am adus odată cu mine
grajdul bunicilor mei în care cinci vaci,
trei tauri și patru junici sălășluiau iarnă de iarnă
așteptând primăvara cu aceeași înfrigurare ca noi
în căsuța lipită de grajd
în care stăteam doar eu cu bunicul și cu bunica
într-un spațiu strâmt potrivit nevoilor noastre.

Bunicul meu a trăit cu mult înainte
să apuc să-i mulțumesc,
bunica mea mai trăiește și azi, în aceeași singurătate,
doar eu, doar eu
mă mai clatin pe străzi ca o vietate în plină forță
în orașul acesta pe care refuz să-l cunosc
și obiceiurile oamenilor îmi par lungi
și o puternică neplăcere mi se întrezărește
pe față.

Cântec pentru Adrian

Prietenul meu stă singur.
Singur și fix în mijlocul pieței Mărăști.
Sunt 30 de pași între mine și el, prietenul meu bun și iubit.
Și verdeța îmi acoperă ochii.
Verdeța tare, zemoasă.

Prietenul meu drag,
cu care am crescut și am plâns.
Cu care jucam fotbal și poker,
cu care beam noaptea țuică pe-ascuns
și-o pândeam pe Danuzia cum se-mbăiază
cocoțați pe lăzi în colejnă.

Prietenul meu binecuvântat
cu care mergeam după hribe
și ne-mbătam și ne tăvăleam uzi
alunecând pe pietre în gărlă,
pe mormântul moșului Chifor
proaspăt acoperit de narcise.

El, cu care râdeam la pac-pac
 prin iarba înaltă cât gardul
 e la doar 30 de pași.
 Stă singur și fix în piața Mărăști.
 În dreapta are o sticlă de pepsi,
 în stânga un pachet de pall mall.

Nici urmă de zâmbet sau de suspin.
 Nici o tresărire în ochi,
 doar o tristețe inertă, ca un bagaj,
 ca o bucată de carne.

Nimic nu-mi vine în minte,
 nici urmă de vorbă sau de curaj.
 Doar pe mantaua de ploaie mi se prelinge un strop albicios
 și rămân spânzurat la numai 30 de pași.

Cântec pentru Călin Angelescu

Azi e ziua în care împlinesc 24 de ani.
 un lucru e cert, la 24, viața-i mai scurtă.

Și gura ta zice „cârlibaba” și eu știu,
 știu mai bine decât oricare altul, la cârlibaba s-a născut un om
 și tot la cârlibaba e înmormântat de pe-acum.
 Eu știu, eu știu bine, era un om cu piele măslinie,
 cu spatele alungit ca o raniță de soldat,
 era un bărbat
 și știu, știu pe bune, că tot la cârlibaba e-nmormântat.

L-am cunoscut când aveam 18 ani și ne-am îmbătat,
 ne-am cunoscut și am urlat unul la altul cu spurcare în gură,
 cu ură, cu măselele strepezite de venin și de zgură.
 Dar apoi am cântat împreună, am povestit, ne-am îmbătat.
 Apoi am mers cu mașina prin locuri pustii și-am ascultat muzică
 veche
 și ne-am promis c-o să tragem la socoteală odată și-odată viața asta de
 om împăiat.
 Mâinile mele erau lungi tare atunci și degetele mi se lungeau tot mai
 mult,
 puteam sta să ne uităm la o bucată de mână de-a mea ore în șir
 și nu se mai termina.

Și iată, am 24 de ani,
foamea ta stă aproape de tine, cazi în genunchi ca un joc pe asfalt
și iată, am 24 de ani, tu zici „liniște” și apoi „cârlibaba”
când eu știu foarte bine că la cârlibaba a trăit nu departe vreme un om
și că tot acolo e-nmormântat.

Bocet

Lungi cărduri de rațe se tot perindă la orizont
și liniștea aceasta fără de scăpare.

Viața a fost lină la început, într-un mic sat de munte, lângă Ucraina,
acolo unde petrolului i se spune uraniu
și gazului lemn, unde ceața se-ntinde cât vezi cu ochii
ca o binecuvântare pentru ceea ce-ar putea fi,
acolo unde se bea de dimineață până seara,
și când nu mai ai ce mânca ești nevoit să tot bei.
Am fost un copil nu prea cuminte,
am fost un copil răzgâiat care credea în minuni
deși acolo minuni nu erau totuși la orișce pas.

Mama a zăbovit mult în mintea mea deși ea plecase încă de când m-a
născut,
tata era o poveste cu înstrăinați,
cu fragi și ciuperci sălbatice, cu ierburi de sticlă,
pe care o spuneam rareori și numai pentru a mă încuraja,
în rest lumea ce era delicioasă,
deși cu adevărat eu lumea nu am iubit-o cum trebuia.

Am avut și bunici și mi-a fost bine cât au mai fost,
apoi, dintr-o dată, o apă mare, neagră ca un tăciune,
spurcată ca o scârnă, a acoperit totul
și m-a luat odată cu ea. Ca un coșmar mâinile mele, ca un coșmar
carnea mea.

Am început să mă rog, să mă zbat, să strig și să plâng
și-am ieșit și de-acolo, dintre nămoluri, lung cât o vâslă,
mult mai lung decât am intrat,
și m-am mirat că odată cu anii în jur nimic nu era.

(În copilărie treceam prin largi coridoare de iarbă și soarele dimineții
mi se arăta ca un pitic furișat în crengile unui măr. Era un miros puternic
ce mi-l amintesc în anumite momente dar nu l-aș putea asemăna cu

nimic. Soare, vară și ploaie, iarba crește enorm în astfel de timpuri, dar nimeni a-și mai aminti n-ar putea.)

Am făcut școală, un fel de școală aș spune,
viața mea era împărțită între birt, oameni și cărți
într-un mod atât de egal încât acum, răscolindu-mi memoria,
nu aș putea spune cu exactitate dacă a fost aievea sau ba.
Un soi de tărăgănare, un soi de moleșală ce te cuprinde și nu-ți mai
dă drumul,
ce te cuprinde și te înfășoară și se strânge pe zi ce trece
până când nu mai ai de unde fugi:
lumea-i o burtă prea plină care revarsă fiere și splină.

Oameni, cărți și alcool, în porții egale,
împărțite cu precizie de pe o zi pe alta, atât cât să ajungă pe loc,
nimic pentru mâine, nimic pentru mine. Atât.

(M-am trezit într-o dimineață asudat și plin de duhoare. Corpul meu
părea cel al unui schingiuit din plăcere, se legăna singur de colo până
colo, bea o cană de apă, se întorcea înapoi. În tavan, un om mic cât o
viespe citea Evanghelia lui Marcu. O apă mare s-a deschis atunci din
gura și din inima mea și s-a revărsat pe podea.)

Apoi m-am îndepărtat de toate acestea.
„Repetiția e figura de stil a omului mort”,
deci iată, deci iată:
peste pieptul meu un cal mort,
peste pieptul meu sudoarea mea ca o încrengătură de iederă.

(Un tren se oprește în stație și se deschide o ușă. În ușă stau eu,
fumez, beau bere și râd. Un om încearcă să-și scoată capul pe lângă
mine, prin ușă, îi dau brânci și îl împing înapoi, asta e stația mea, zic,
ăștia sunt prietenii mei. Cobor și-mi întind mâinile ca o
spânzurătoare, cobor și vreau să te prind, omul se zvârcolește pe jos
cuprins de durere, îmi pare rău și mă întorc îngrijorat. Trei femei se
uită la tine pe geam așa cum mă uitam și eu înainte la tine, în spate
noaptea se scurge peste un bec conic uzat. Un om cât o viespe mi se
strecoară afară din carne, dă din brațe ca un apucat, se chinuie cum
știe mai bine, se agață de pântec, de haine, de barbă, de gât, mi se
urcă pe umăr și citește din Evanghelia lui Luca. În depărtare, un
fluierat.)

Liniștea asta ca o viță de vie crescută din lac.

(Dinspre azimut mari vapoare încărcate cu benzen și absint se apropie de porturile noastre. Marinarii caută tabac prin buzunare și scuiță pesmet. Dinspre azimut mari vapoare cară spre noi cargouri nemaivăzute de basmac și benzen.)

Viața mea numără douăzeci și cinci de ani și jumătate,
am văzut mult din ce era de văzut și ce-a mai rămas nu are mult sens,
câteva lișițe se apropie de mal zgribulite
și-n penele lor, iată, un dezmăț de culoare.

(În Shangrala există o casă, pereții ei sunt de smirnă, porfir și tămâie, acolo, în întuneric ai mereu senzația că mai e ceva, dar nu e așa, pe caldarâm stă un om cu gura plină de flăcări, gingiile de mic nu îi mai sunt folositoare, zbârcite și arse ca după un lung război cască găuri adânci înecăcioase, cât să te pierzi și să plângi, numai ochii, bieții de ei, mai sclipesc uneori lăsând să se vadă translucide mucegaiuri crescând în orbite. Un om mic, cât o unghie, iese din mine ca un păianjen meticulos și locuiește ochii cei goi, un om mic, cât nu l-ai vedea, citește din Evanghelia lui Pavel și e o mare liniște în clipele astea în Shangrala.)

Jelanie

Jelește, îmi spune ea, și eu am jelit.

Ea merge pe drumul de piatră alb și sărăcăcios.
Eu merg puțin mai înaintea ei, cu doi pași.
În jur e câmpie, câmpie uscată și soarele sus pe cer.
Picioarele le târșim, pietrele se aud la fiecă pas.

Jelește, jelește, și brațele i s-au lungit către cer ca niște oase.

Eu merg pe drumul de piatră crăpat și fărâmicios.
Ea își târăște picioarele la doi pași în urma mea.
Afară-i un soare puternic ce ne usucă.
În jur, câmpia ce pare a nu se mai termina.

Jelește, și pântecul i s-a umflat pentru jelanie ca pânza unei corăbii.

Ea merge pe drumul de piatră, zgrunțuros și arid.
Eu sunt aproape, la doi pași în față.
Soarele trece prin haine și piele și ne topește.
În jur e numai câmpia și știm că nu se va termina.